

Arrest

nr. 271 071 van 8 april 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 17 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 10 januari 2017, diende op 17 januari 2017 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 13 april 2017 in Duitsland (Eurodac). Op 2 augustus 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België opnieuw is binnengekomen op 5 oktober 2018, diende op 10 oktober 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 21 januari 2019 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.3. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België opnieuw is binnengekomen op 7 februari 2021, diende op 11 februari 2021 een derde verzoek om internationale bescherming in. Zijn vingerafdrukken werden genomen op 20 februari 2020 in Duitsland (Eurodac). Op 16 april 2021 werd de afstand van het verzoek vastgesteld.

1.4. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België opnieuw is binnengekomen op 6 mei 2021, diende op 10 mei 2021 een vierde verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 8 november 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 9 november 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 10/05/2021

Overdracht CGVS: 22/06/2021

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen.

U had op 3 augustus 2021 van 9.58 uur tot 13.43 uur een persoonlijk onderhoud met een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de gevangenis Leuven-Hulp. U werd bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is en uw advocaat, meester Eva Vangoidsenhoven.

A. Feitenrelaas

U hebt de Somalische nationaliteit, behoort tot de clan Hawiye (subclan Haber Gedir). In uw eerste verzoek verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u op 22 december 1997 geboren bent in Mogadishu en in het district Yaqshid woonde tot uw vertrek in 2016. U stelde dat u geen of informeel onderwijs had genoten en uw moeder hielp met de verkoop van houtskool. U verliet uw land nadat uw vader, een militair van het Somalische leger, gedood was door Al-Shabaab in 2014 en diezelfde groepering u vanaf 2015 wilde rekruteren waarbij u telkens de boot probeerde af te houden. De laatste keer in 2016 dreigde Al-Shabaab ermee u te doden indien u niet met hen zou meegaan. Daarna dook u onder in Huriwa bij een tante, waarna Al-Shabaab u thuis kwam opzoeken. Aangezien ze u niet vonden, namen ze uw vrouw van de Badi Adde-clan met wie u in 2014 was gehuwd mee naar Beled Weyne. Uw moeder hielp u vluchten naar het buitenland. U verliet Somalië in augustus 2016 en reisde via Kenia, Turkije en andere voor u onbekende landen naar België. Op 9 januari 2017 kwam u hier aan en op 17 januari 2017 vroeg u internationale bescherming.

Op 2 augustus 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u geen gevolg gaf aan de brief van 17 juli 2017 die u opriep voor het persoonlijk onderhoud op 17 augustus 2017. Evenmin deelde u een geldige reden mee ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen nadat u op het CGVS werd verwacht. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Na een verblijf in Nederland, Frankrijk en Duitsland keerde u op 5 oktober 2018 terug naar België. Op 10 oktober 2018 verzocht u de Belgische autoriteiten opnieuw om internationale bescherming. Bij de inschrijving van uw tweede verzoek verklaarde u S.D.S. te heten, te zijn geboren in Harardheere op 20 september 2002, van uw geboorte tot 2010 in Mogadishu te hebben gewoond en van 2010 tot 2013 in Kenia in het vluchtelingenkamp van Hagardheer te hebben verbleven. U bezat een vluchtelingenkaart in Kenia maar verloor die in de Sahara. U reisde immers via Kenia en Zuid-Soedan naar Libië waar u 8 maanden verbleef en in de gevangenis terecht kwam. Daarna keerde u terug naar Kenia waar u het vliegtuig nam naar Turkije en reisde zo verder door naar Europa. Verder gaf u aan twee jaar basisschool te hebben afgewerkt en een jaar als hulpchauffeur te hebben gewerkt in Somalië. Wat betreft uw familie en gezin verklaarde u het volgende: uw vader overleed in 2007; u huwde uw echtgenote van de Rahanweynclan in 2013 en kreeg een zoon in 2015, beiden verbleven in Somalië; uw moeder verbleef op het moment van uw interview door de DVZ, in het vluchtelingenkamp in Kenia. U verwijst naar de problemen die u in uw eerste verzoek uiteenzette en het gegeven dat u zich in 2018 bekeerde tot het christendom. Deze bekering gebeurde nadat u in contact kwam met de pastoor van de kerk van Turnhout. De man in kwestie gaf u uitleg over het christendom en de vrijheden binnen het christendom waarbij het drinken van alcohol toegelaten is, wat u aansprak en u aanzette tot bekering.

De DVZ nam uw verklaringen af op 9 januari 2019 in de gevangenis van Leuven-Hulp, waar u van 24 november 2018 tot 14 april 2019 in detentie verbleef. Op 21 januari 2019 vaardigde de DVZ een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grond gebied te verlaten. Omdat België niet verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. Deze verantwoordelijk kwam Duitsland toe.

Op 2 februari 2021 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. De DVZ riep u op 19 maart 2021 op om u aan te bieden bij hun diensten. U gaf geen gevolg hieraan. Bijgevolg werd u geacht afstand te hebben gedaan van uw verzoek om internationale bescherming.

Op 10 mei 2021 diende u een vierde verzoek om internationale bescherming in. Kort daarna kwam u opnieuw terecht in de gevangenis Leuven-Hulp. In uw vierde verzoek verklaart u te zijn geboren in Mogadishu op 22 december 1997 en tot 2016 te hebben gewoond in het district Yaqshid. U ging naar de Jubba-school en werkte de laatste vijf jaren voor uw vertrek als hulpje van een taxichauffeur en later als taxichauffeur zelf. In 2014 huwde u met F.A.S.O. en het daaropvolgende jaar werd uw zoon M. geboren. U verliet uw land nadat u bij klaarlichte dag getuige was van de moord op uw vader, die soldaat was, en u zelf ook bedreigingen kreeg. Minder dan een maand na zijn dood begon Al-Shabaab u te contacteren, waarbij ze u wilden inlijven en ermee dreigden 's avonds naar uw huis te komen aangezien u weigerachtig tegenover hen stond. Deze oproepen vonden op regelmatige tijdstippen plaats gedurende twee maanden. Wanneer u op een gegeven moment naar het voetbal bent gaan kijken in een ander huis, valt Al-Shabaab bij u thuis binnen. Uw moeder liegt hen voor dat u in het ziekenhuis bent. Deze inval vindt slechts enkele uren na hun laatste oproep plaats. Wanneer u nadien weer thuiskomt, vertelt uw moeder wat er zich heeft afgespeeld en neemt het besluit met het hele gezin en uw vrouw te vertrekken naar de vluchtelingenkampen in Kenia. Na drie dagen rijden door Somalië komt het hele gezin aan in Dhobley, waar u en uw familieleden enkele dagen in een hotel verblijven om de grensoversteek naar Kenia te kunnen regelen. Daar komen enkele onbekende mannen u zoeken en in elkaar slaan. In het vluchtelingenkamp van Hagardheer krijgt u opnieuw dreigoproepen van Al-Shabaab. U blijft enkele maanden in het kamp en besluit dan Kenia te verlaten. Na uw vertrek wordt uw vrouw gekidnapt wanneer ze naar Somalië terugreist om haar zieke moeder te bezoeken. U krijgt geen nieuws van haar tot vorig jaar, wanneer blijkt dat ze uit de klauwen van Al-Shabaab is gered nadat de man die haar vasthield overstapte naar de overheid. Met de hulp van uw tante langs vaderszijde in Mogadishu, slaagt u erin uw ouderlijk huis te verkopen en met de opbrengst ervan uw vrouw naar Turkije te laten overvliegen waar ze nog steeds verblijft. Ter staving van uw verzoek legt u een medisch attest voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u te lijden aan hepatitis maar daar geen medicatie voor te nemen (CGVS, p. 28-29). Uw verklaringen over uw ziekte staaft u met de resultaten van een onderzoek naar hepatitis bij u. Hieruit kon niet worden afgeleid dat u niet bij machte was om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden en dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Er zijn meerdere elementen die afbreuk doen de algemene geloofwaardigheid van uw verzoek en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Om te beginnen voldeed u niet aan deze medewerkingsplicht in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming toen u geen gevolg gaf aan de oproeping tot het persoonlijk onderhoud op het CGVS en evenmin een rechtvaardiging meedeelde voor uw afwezigheid. Hierdoor maakte u het voor het CGVS onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. Bovendien gaf uw gedrag blijk van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure, wat niet alleen onverenigbaar is met uw plicht als verzoeker om internationale bescherming maar ook met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. Het CGVS peilde naar uw motieven achter uw gebrek aan medewerking. U geeft aan dat u de uitnodigingsbrief voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS nooit ontving omdat u niet langer in het opvangcentrum woonde. U was namelijk uw opvangplaats kwijtgespeeld, kwam op straat terecht en ging vervolgens naar Duitsland (CGVS, p. 15). Uit de Eurodacgegevens toegevoegd aan het administratieve dossier van uw derde verzoek blijkt inderdaad dat u al in april 2017 in Duitsland werd gesignaleerd en dit amper enkele maanden na uw aankomst in België en aanmelding van uw verzoek om internationale bescherming (zie administratie dossier). Het gegeven dat u geen opvangplaats meer had in België, is hoe dan ook onvoldoende ter verantwoording voor uw gebrek aan medewerking. Gevraagd waarom u geen contact opnam met het CGVS of uw advocaat zodat u uw procedure alsnog had kunnen waarborgen België, stelt u dat u niet vertrouwd was met het land, de advocaat niet kende en een vriend u voorstelde naar Duitsland te gaan omdat u daar opvang en 300 euro zou krijgen (CGVS, p. 15). Als u werkelijk uw asielprocedure had willen doorlopen, had u op zijn minst contact kunnen zoeken met uw advocaat vooraleer de beslissing te nemen België te verlaten zodat hij uw dossier bij het CGVS kon opvolgen en u kon inlichten wanneer u op het CGVS werd verwacht. Dat u dit niet deed en kennelijk geen andere pogingen ondernam om alsnog een opvangplaats te verkrijgen in België en/of uw onderhoud op het CGVS niet te mislopen, toont een algehele desinteresse in het welslagen van de procedure met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming in België. Aan uw derde verzoek, waarbij de DVZ u oproep op 19 maart 2021, gaf u trouwens ook geen gevolg. Deze vaststellingen doen in ernstigste mate afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Daarnaast stelt het CGVS ook vast dat uw verklaringen in uw opeenvolgende verzoeken over uw identiteit, activiteiten, uw familieleden, uw verblijfplaatsen voor uw komst naar Europe en de redenen van uw vertrek niet eensluidend zijn en op sommige vlakken zelfs volledig tegenstrijdig. Opvallend daarbij is dat uw verklaringen in uw tweede verzoek grondig verschillen van deze in uw eerste en vierde verzoek, die op het vluchtrelaas na grotendeels overeenkomen. U legt immers geheel andere verklaringen af over uw identiteit, met name uw naam, geboortedatum en vroegere verblijfplaatsen; over uw familieleden, met name de overlijdensdatum van uw vader, de clan van uw echtgenote en de verblijfplaats van uw moeder (cf. supra). Als asielmotieven verwijst u onder andere naar de problemen die u in uw eerste verzoek hebt uiteengezet zonder daar nog bijkomende verklaringen over af te leggen. Hoewel u naar de problemen verwijst uit uw eerste verzoek, geeft u nergens in uw tweede verzoek ook maar enige verklaring voor de vele wijzigingen die u aanbrengt op vlak van uw identiteit, uw verblijfplaatsen en familieleden. Wat uw verblijfplaatsen betreft, stelde u in uw tweede verzoek dat u tussen 2010 en 2013 in een vluchtelingen Kenia had gewoond. Wanneer het CGVS u hiermee confronteert, ontkent u dit en doet u dit af als een fout van de vertaler. Geconfronteerd met uw verklaringen over uw vader en uw vrouw in uw tweede verzoek, suggereert u dat u dronken was ten tijde van het interview en dat er zelfs een keer een interview werd verzet omdat u dronken was (CGVS, p. 23). Het is vrij onwaarschijnlijk dat u dronken was tijdens het interview op 9 januari 2019 omdat u toen al verbleef in de gevangenis Leuven-Hulp sinds 24 november 2018. Uw verklaringen kunnen de grote onderlinge verschillen dus niet uitklaren. Het gegeven dat u zich bij de DVZ in eerste instantie aanmeldde onder een andere naam en geboortedatum, wijst er in ieder geval sterk op dat u de asielinstanties trachtte te misleiden. Hoewel het gegeven dat u bijzonder afwijkende verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient een dergelijke handelwijze in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek. Dit brengt bijkomende eisen met zich mee betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

Zoals eerder gesteld stemmen uw verklaringen over uw vluchtrelaas in uw eerste en vierde verzoek grotendeels overeen. Toch zijn er ook enkele significante verschillen en tegenstrijdigheden op te merken in uw opeenvolgende versies. Zo stelt u in uw eerste verzoek dat Al-Shabaab uw vader doodde in 2014 en ze u vanaf 2015 wilden rekruteren en u een laatste keer in 2016 ermee dreigden u te doden, waarna u onderdook bij uw tante in Huriwa. In uw vierde verzoek situeert u de moord op uw vader en de daaropvolgende bedreigingen in 2016, in een tijdspanne van drie maanden waarbij de eerste oproep van Al-Shabaab aan uw adres een maand na de dood van uw vader volgende en u vervolgens gedurende een periode van ongeveer twee maanden op regelmatige tijdstippen oproepen van Al-Shabaab kreeg. Ook stelde u in uw eerste verzoek dat u na de laatste oproep van Al-Shabaab onderdook bij uw tante, maar in uw vierde verzoek stelt u nergens te hebben ondergedoken. U beweert zelfs, in tegenstelling tot wat uw verklaringen van uw eerste verzoek te lezen staat dat u enkel de laatste keer met de dood was bedreigd, dat u telkens bedreigd werd dat ze u zouden komen zoeken en u doden (CGVS, p. 19). Op het moment van de inval was u gaan kijken naar het voetbal in een ander huis, maar dit lijkt veeleer toevallig te zijn dan een bewuste beschermingsmaatregel. U stelt immers dat u zichzelf als een vogel voor de kat zag vanaf het moment dat Al-Shabaab u begon te bedreigen. Gevraagd naar de reden achter uw passieve houding of het feit dat u niet onderdook, vertelt u dat u ontmoedigd was en amper een nacht zonder uw moeder en vrouw kon doorbrengen (CGVS, p. 19-20). Toch zou van iemand die zijn vader voor zijn ogen vermoord zag worden, niet worden gedacht dat hij zomaar hetzelfde lot wil ondergaan. Het is zelfs niet onredelijk om van u te verwachten dat u alles in het werk zou stellen om niet ten prooi te vallen aan de groepering (CGVS, p. 19-20). Het feit dat u hoegenaamd geen veiligheidsmaatregelen nam, is dan ook bijzonder onwaarschijnlijk en draagt bij aan de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. Een volgend verschil betreft de feiten die zich afspeelden na uw vertrek uit Mogadishu. U verklaart namelijk dat u in Dhobley in een hotel werd aangevallen door vermoedelijke Al-Shabaableden die u viseerden en ook dat u in het vluchtelingkamp opnieuw bedreigingen kreeg van Al-Shabaab. Van deze laatste elementen vermeldde u niets in uw verklaringen van uw eerste verzoek. Het is overigens weinig waarschijnlijk dat Al-Shabaab iemand zou viseren zonder er zeker van te zijn dat ze de juiste persoon te pakken hebben. Dat is in ieder geval wat uit uw verklaringen over het incident in Dhobley naar voren komt. Al-Shabaab vraagt immers aan u wie u bent en laat u met rust wanneer u blijft ontkennen dat u niet de persoon bent die ze zoeken (CGVS, p. 20-21). Bijkomend kan ok de bedenking gemaakt worden waarom Al-Shabaab u in elkaar zou slaan en niet doden of meenemen, indien ze u viseerden of indien ze u ervan verdachten de persoon te zijn die ze zochten. Een laatste verschil betreffen uw verklaringen over het lot van uw vrouw. In uw eerste verzoek verklaarde u dat Al-Shabaab haar meenam omdat u er niet was, toen ze uw huis in Mogadishu binnenvielen na hun laatste bedreiging. In uw vierde verzoek geeft opnieuw een andere versie van de feiten. U stelt nu dat uw vrouw die samen met u en uw moeder, broers en zussen, meereisde naar Kenia, en die na uw vertrek uit Kenia terugkeerde naar Somalië omwille van haar zieke moeder, onderweg gekidnapt werd door Al-Shabaab en tot eind vorig jaar in gevangenschap leefde bij een Al-Shabaablid. U bevond zich in Turkije toen de kidnapping plaatsvond (CGVS, p. 10, 22-23). Al deze verschillen en bijkomende bedenkingen ondermijnen in sterke mate de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Behalve uw aangehaalde problemen met Al-Shabaab, vreest u bij terugkeer deze groepering én uw familieleden omwille van uw levenswandel en levensstijl in Europa. Zo verklaart u de islam te hebben afgezworen en agnosticus te zijn geworden, alcohol te drinken en uw oor te hebben gepiercet waardoor u als homoseksueel vreest te worden gepercipieerd (CGVS, p. 24, 27, 29). U beweert dat uw familie in Somalië op de hoogte werd gebracht door andere Somaliërs over uw geloofsafval en alcoholgebruik maar ook foto's van u doorstuurden van toen u een oorbel en halsketting droeg. Ook postte u per ongeluk foto's van u samen met de in christelijke gewaad gehulde priester van Turnhout, waarop clanleden commentaren gaven en u als ongelovige bestempelden. Als gevolg hiervan hebt u sinds enkele maanden geen contact meer met uw moeder en in 2018 hebt u doodsb bedreigingen gekregen van uw neven, die zowel bij Al-Shabaab als bij het Somalische leger aangesloten zijn. Het is overigens de eerste keer dat u laat vallen dat u neven hebt bij Al-Shabaab. Uw neef Ali stuurde u drie berichten met doodsb bedreigingen en video's waarin mensen werden neergeschoten. Andere neven belden u op om u te laten weten dat ze u zouden doden als u hen onder ogen kwam. U deed uiteindelijk uw telefoon van de hand, ook omdat u meer en meer begon te drinken al ontkent u alcoholverslaafd te zijn geweest (CGVS, p. 13-15, 24, 27-28). U kunt geen begin van bewijs voorleggen van deze bedreigingen of de foto's die u postte op Facebook en de commentaren daarop. U gebruikt uw Facebookaccount al 2 à 3 jaren niet meer en kunt zich de naam ervan niet meer herinneren, beweert u. Ook de naam van de kerk in Turnhout en de priester, die u opving, eten gaf en u over het christendom vertelde, kent u niet meer. Dat alles maakt dat uw verklaringen bijzonder vaag zijn en alle schijn weg hebben van blote beweringen. Waar u in uw tweede verzoek nog verklaarde te zijn bekeerd tot het christendom, stelt u nu dat u in geen enkele religie meer gelooft en niet weet of u zelfs nog in een god gelooft. U beweert wel bekeerd te zijn geweest, maar deze bekering kan niet als een werkelijke bekering worden geïnterpreteerd gezien uw verklaringen daarover.

U stelt namelijk dat u voornamelijk naar de kerk in Turnhout toe ging om er voedselhulp te verkrijgen en tegelijkertijd kreeg u uitleg over het christendom. Het is niet zo dat u uit interesse voor het christendom naar de kerk ging, laat u verstaan. U wilde er in feite niets over te weten komen (CGVS, p. 26). Tegen uw moeder bleef u wel altijd volhouden dat u moslim was (CGVS, p. 24). Anderzijds blijkt wel dat uw tante van moederszijde in Mogadishu en uw echtgenote op de hoogte zijn van de veranderingen in uw leven en deze niet afkeuren. Uw tante hielp u trouwens met de verkoop van uw ouderlijk huis om geld bij elkaar te sprokkelen voor de vrijlating van uw vrouw en haar reis naar Turkije. Met beiden was u tot voor uw laatste detentie nog steeds in contact (CGVS, p. 10-12). Dit alleen al toont aan dat uw tante aan uw zijde stond. Tevens meldt u nergens dat er bij deze verkoop van het huis problemen zouden zijn ontstaan met uw familie van vaderskant. Indien uw neven u werkelijk slecht gezind waren of u hadden willen verstoten, dan zou men kunnen veronderstellen dat ze deze verkoop wilden voorkomen of dat ze zelfs uw ouderlijk huis hadden ingenomen.

U slaagt er niet in uw vrees voor vervolging concreet aannemelijk te maken. U brengt geen concrete elementen aan of zelfs enig begin van bewijs waaruit blijkt waar, wanneer, door wie, waarom en in welke omstandigheden u in uw land van herkomst als verwesterd, ongelovig, homoseksueel of als persoon van amoreel gedrag zal worden gepercipieerd, laat staan dat u hierom zal worden gevisieerd of vervolgd. In de op het CGVS beschikbare bronnen werden overigens geen informatie of aanwijzingen gevonden waaruit blijkt dat het hebben van een gepiercet oor (zonder het dragen van een oorbel) aanstootgevend wordt geacht voor mannen of geassocieerd wordt met homoseksualiteit in Somalië. Het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België volstaat niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Wat betreft de beperkingen die zijn gebaseerd op islamitische normen en waarden en algemene in Somalië geldende (rechts)regels (bv. kledij, kapsel, oorbel, tatoeage ...), moet worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De vrijheid van meningsuiting alsook de eerbiediging van het privéleven moet/ kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. In dit kader kan worden opgemerkt dat het loutere feit dat u zich in uw land van herkomst in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties, zoals het volgen van een aantal aldaar gangbare kledingvoorschriften en het zich onthouden van bepaalde activiteiten en vrijetijdsbesteding, onvoldoende ernstig is om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het loutere gegeven dat u zich in Somalië (buitenshuis) zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur, vormt op zich geen 'vervolging' in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke gevraagde aanpassingen van uwentwege maken op zich geen inbreuk uit op uw fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Waar aangenomen kan worden dat u zich bij een terugkeer naar uw land en regio van herkomst ingevolge uw afwezigheid uit de regio en de verschillen tussen de dominante cultuur en de Belgische maatschappij, net als eenieder die na enige tijd afwezigheid naar zijn land van herkomst terugkeert of die verhuist naar een ander land, initieel mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zou kennen, dient derhalve te worden opgemerkt dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot verklaart u aan hepatitis te lijden, een ziekte waarvoor u in uw land van herkomst geen medicatie kan verkrijgen. Ter staving legt u een medisch attest voor waaruit blijkt dat u positief hebt getest op hepatitis C. Voor de beoordeling van de situatie waarin u bij terugkeer naar Somalië dreigt terecht te komen als gevolg van uw medische problemen, moet erop worden gewezen dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in

de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 29 juni 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20210629.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 29 juni 2021) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. En Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouwnijverheid leeft er op. Al-shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. Al-Shabaab blijft ook in de verslagperiode direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en

regeringsstrijdkrachten in de stad. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door doelgerichte aanslagen tegen overheidspersoneel en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten) en in minder mate door terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven. Al-Shabaab voert in Mogadishu gerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op overheidsambtenaren, veiligheidstroepen en internationaal personeel op de luchthaven, in hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus en overheidsgebouwen. Hoewel al-Shabaab bepaalde groepen viseert, vallen er soms burgerdoden. Verschillende bronnen stellen vast dat al-Shabaab minder grootschalige, complexe aanvallen uitvoert en zich toelegt op het gebruik van geïmproviseerde explosieven. Tijdens de verslagperiode zijn bij de helft van de door ACLED geregistreerde incidenten vuurwapens betrokken. De andere helft zijn aanslagen met explosieven (IED's en granaten).

Naast terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld in Mogadishu, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, muitende legereenheden, milities en onbekende gewapende groepen. ACLED registreert ook gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. Een aanhoudende politieke crisissituatie over het verkiezingsproces leidt op 25 april 2021 tot een korte uitbarsting van geweld in bepaalde districten in de hoofdstad tussen enerzijds zwaarbewapende muitende soldaten en antiregeringsmilities en anderzijds de veiligheidsdiensten. ACLED telt minstens vijf gedode soldaten. In mei 2021 ebben de spanningen rond de verkiezingen weg.

Het geweld in de hoofdstad stijgt in december 2020, het begin van de huidige verslagperiode, in vergelijking met de periode juni - november 2020. Daarna volgt het aantal gewelddaden een fluctuerende lijn, met een piek in april 2021, gevolgd door het laagste aantal door ACLED geregistreerde incidenten in deze verslagperiode in mei 2021. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. Burgers worden soms doelbewust (bijvoorbeeld personen werkzaam in de administratie en zakenlui) en soms als nevenschade (als passant bij een bomaanslag) slachtoffer van het geweld. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED 48 incidenten als violence against civilians met 36 burgerdoden. Het geweld dat ACLED registreert onder explosions/ remote violence maakt in de huidige verslagperiode 105 doden, waaronder ook burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

*"- Artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève),
--Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van artikel 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen
-Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet
-Schending van artikel 57/7 Vreemdelingenwet
-Schending van de artikelen 48/3 tot 48/5 Vreemdelingenwet
-Schending van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM
schending van artikel 24.2 van het Handvest van Grondrechten van de Unie
Schending van artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en van de samenwerkingsplicht".*

Verzoeker wijst er vooreerst op dat zijn afkomst uit Mogadishu vaststaat en niet wordt betwist door de commissaris-generaal.

Wat de weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus betreft, stelt verzoeker vooreerst formeel dat de door hem afgelegde verklaringen correct zijn.

Vervolgens bekritiseert hij de motivering in de bestreden beslissing dat hij niet zou hebben voldaan aan zijn medewerkingsplicht. Hij acht dit een subjectieve invulling en appreciatie. Niet iedereen handelt even diligent in dezelfde situaties. Verzoeker meent dat er geen sprake is van een gebrek aan medewerking, waarbij hij toelicht als volgt: *"Hij heeft nooit kennis genomen van de oproepingen, zodat hij hieraan ook geen gevolg kon verlenen.*

Verzoeker raakte dakloos, en kreeg te kampen met een drugs- en alcoholverslaving, hij verkeerde in een erbarmelijke omstandigheden en was niet in de mogelijkheid om zijn asiëldossier persoonlijk op te volgen. Evenmin beschikte hij over enig netwerk dat dit namens hem kon opnemen.

Ingevolge de traumatische ervaringen op zijn reis naar België, zijn problemen van structurele staatloosheid, de ernstige verslavingsproblematiek, kreeg verzoeker psychische problemen te verduren die tot op heden doorwerken."

Verzoeker meent verder dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Hij geeft een korte theoretische toelichting en wijst er vervolgens op dat hij afkomstig is uit het district Yaqshid in de stad Mogadishu. De situatie in Somalië wordt gekenmerkt door een langdurig aanslepend conflict. Een veilig vluchtalternatief is niet voorhanden voor mensen uit Centraal- en Zuid-Somalië, zoals verzoeker. Hij wijst er hierbij op dat de bestreden beslissing stelt dat betrouwbare cijfers over het aantal geweldsincidenten in Mogadishu niet voorhanden zijn. De commissaris-generaal erkent tevens dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is en dat de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een status van internationale bescherming.

Verzoeker gaat in op de voorwaarden voor de vaststelling van een intern vestigingsalternatief en merkt op dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet blijkt dat rekening moet worden gehouden met de algemene omstandigheden in de regio en de persoonlijke omstandigheden en het profiel van verzoeker. De commissaris-generaal laat, volgens verzoeker, evenwel na om zijn kwetsbaar profiel voldoende in overweging te nemen bij de beoordeling. Het vormt volgens verzoeker nochtans een verplichting voor de commissaris-generaal om de kwetsbaarheid van de asielzoeker in overweging te nemen tijdens het persoonlijk onderhoud en bij de beoordeling van het verzoek, in toepassing van de artikelen 4 en 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoeker geeft hierbij aan het niet eens te zijn met de beoordeling in de bestreden beslissing dat er in zijn hoofde geen omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat verzoeker een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in de stad Mogadishu plaatsvindt. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal een actieve onderzoeksplicht en dit zeker *in casu*, gelet op verzoekers profiel als *“zeer jonge alleenstaande man, slachtoffer van geweldpleging door eigen clanleden, een verleden van structurele dakloosheid zware verslaving met een grote impact op zijn psychisch functioneren tot op heden en een ernstige medische aandoening (hepatitis C), betreft die meermaals tijdens het gehoor informatie verstrekt waaruit blijkt dat sprake is van een armoedig bestaan.*

Verzoeker zijn vader is overleden en zijn moeder trachtte in haar onderhoud te voorzien door middel van (informele) steenkoolverkoop op de markt in de buurt.

Zijn moeder verblijft momenteel in een vluchtelingenkamp in Kenia. Zij neemt de zorg waar voor zijn zoon. Zijn echtgenote bevindt zich in penibele omstandigheden in Turkije.

Verzoeker was lange tijd structureel dakloos in België.

Hij werd het slachtoffer van geweldpleging door Somali van dezelfde clan, die hem in dronken toestand aantreffen.

Verzoeker heeft de islam afgezworen en kan zich onmogelijk nog conformeren naar de Somalische maatschappij waar de sociale controle op het respecteren van de islamitische leefwijze van cruciaal belang is.

Verzoeker zijn familie heeft hem verworpen zodat hij in geval van terugkeer niet langer over enig sociaal netwerk beschikt en overgeleverd is aan zichzelf. Ingevolge de psychische problemen dreigt er voor deze jongeman in geval van terugkeer sociale uitsluiting dakloosheid en isolement.”

Verzoeker voert aan dat een doorgedreven bevraging vereist was om een juiste inschatting te kunnen maken van de onderliggende vrees voor vervolging of risico op een onmenselijke behandeling. Hij stelt dat de commissaris-generaal nalaat om *“haar standaard te verlagen en het verwachtingspatroon bij te stellen”*. Het persoonlijk profiel van terugkeerders is relevant bij de beoordeling van de mogelijkheden tot een veilige terugkeer. Hierbij dient rekening te worden gehouden met onder meer *“clanafkomst, de sociale positie die men inneemt, of men beschikt over een netwerk en over financiële middelen en het soort vaardigheden waarover men beschikt”*. Verzoeker meent dat zijn socio-economische achtergrond niet afdoende onderzocht is geweest in het licht van een mogelijke terugkeer. Hij acht dit des te relevant gezien zijn bijzonder kwetsbaar profiel van een *“laaggeschoolde jongeman zonder noemenswaardige professionele ervaringen, die structurele dakloosheid heeft gekend, een bestaan op straat dat geresulteerd is in een ernstige verslavingsproblematiek (alcohol en drugs) die onvermijdelijk schade heeft toegebracht aan zijn persoon.”*

Verzoeker meent verder dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn actueel ziektebeeld. Hij is gediagnostiseerd met chronische hepatitis C, die kan leiden tot levercirrose en uiteindelijk leverkanker. Hij meent dat de beschikbaarheid van medische zorgen wel degelijk een probleem vormt in Mogadishu nu de toegang tot gepaste zorg betalend is en verzoeker, gelet op zijn laaggeschooldheid, zijn ernstige psychische problemen en verslavingsproblematiek, niet in staat is om eigen inkomsten te verwerven. Hij meent dat een loutere verwijzing naar de mogelijkheid om een aanvraag in te dienen onder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet volstaat, in het licht van zijn concrete profiel als *“geïsoleerde jongeman”*.

Verzoeker voert verder aan dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om hem te bevragen over zijn clan en de mogelijke impact hiervan op een veilige terugkeer naar Mogadishu. Hij wijst er hierbij op dat de Somalische maatschappij gebouwd is op het clansysteem, waarbij hij toelicht dat:

“Somalië kent bijzonder veel clanconflicten , die een blijvende zorg uitmaken voor de Verenigde Naties, evenals het geweld dat structureel ingebed raakte de afgelopen jaren. Het is bijzonder moeilijk te bepalen welke zone veilig is voor welke clan gezien de vele onderlinge bewegingen in de regio.

Mogadishu is uitgerekend één van de moeilijkste gebieden wat de samenstelling ervan betreft, gezien het 2 jaar durend conflict, de IDP's en de diaspora terugkeerders evenals de veiligheidssituatie.

Bepalend voor de mate waarin een persoon veilig kan leven, zijn factoren als geboorteplaats, opvoeding, onderwijs, status en hoe lang de persoon reeds in het gebied heeft gewoond."

Verzoeker plaatst voorts kritische kanttekeningen bij de rechtspraak van het EHRM en van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk, aangehaald in de bestreden beslissing. Deze rechtspraak, die dateert van 2012 respectievelijk 2014, is gedateerd en kan onmogelijk zonder meer anno 2021 worden ingeroepen om te besluiten dat verzoeker veilig kan terugkeren. Bovendien *"dient de specificiteit van elke zaak in acht te worden genomen en kan onmogelijk naar believen maar bijzonder selectief uit een bepaald dossier worden geput, zonder de context van het concrete dossier in acht te nemen"*, aldus verzoeker. Hij wijst er nog op dat de visie in de voormelde rechtspraak tegenstrijdig is met de informatie van de commissaris-generaal dat een exhaustief overzicht van gewelddadige incidenten in Mogadishu niet mogelijk is, nu de bronnen hier onderling over verschillen. Hij meent dat *"Het niet weten en de gerede twijfel dienen in het voordeel van de verzoeker te worden aangewend."* Hij wijst er verder op dat de UNHCR na deze voormelde rechtspraak meermaals bevestigd heeft dat Mogadishu niet veilig is voor terugkeerders naar Somalië. Hij verwijst hierbij naar een standpunt van UNHCR uit 2016 en citeert uit informatie van een Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken. Ook het laatste Ambtsbericht van 2020 bevestigt volgens verzoeker dat de UNHCR zijn visie tot op heden niet heeft gewijzigd.

Verzoeker besluit dat:

"In hoofde van verzoeker bestaat wel degelijk een autonome vrees op ernstige schade door een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Somalië.

De tijdens het gehoor ingeroepen en omstandig gemotiveerde motieven, in hun onderlinge en onmiskenbare samenhang bekeken met de specifieke sociale en persoonlijke leefwereld van verzoeker en de onveilige situatie in Somalië zoals hoger uiteengezet, zijn afdoende om het voorhanden zijn van een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in artikel 48/4 §2 Vw te beoordelen.

Bijgevolg is het op grond van de feiten hierboven vermeld en het profiel van verzoeker voldoende komen vast te staan dat er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoeker vervolging dient te vrezen wanneer hij naar haar land van herkomst zou worden teruggezonden.

Het past derhalve dat de bestreden beslissing wordt vernietigd en dat aan verzoeker vooralsnog de asielstatus, subsidiair de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Gelet op artikel 3 EVRM kan verzoeker in geen enkel geval worden teruggeleid naar zijn land van herkomst.

In hoogst ondergeschikte orde verzoekt verzoeker dat de bestreden beslissing wordt vernietigd indien essentiële elementen ontbreken om tot voormelde hervorming te besluiten, zonder aanvullende onderzoekdaden te moeten bevelen en de zaak naar verwerende partij terug te verwijzen."

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in om zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekers verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het volharden in zijn verklaringen en het poneren dat er geen gebrek aan medewerking in zijn hoofde bestaat. Hiermee slaagt hij er niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaring dat hij geen gevolg kon geven aan de oproeping voor het persoonlijk onderhoud in het kader van zijn eerste verzoek, omdat hij dakloos was. Hij doet hiermee geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat dit geen afdoende verschooning biedt voor zijn gebrek aan medewerking. Dat verzoeker omwille van een drugs- en alcoholverslaving, psychische problemen en een gebrek aan een netwerk niet in staat zou zijn geweest om zijn eerste en derde verzoek om internationale bescherming persoonlijk op te volgen, betreft dan weer een blote bewering in zijn hoofde. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers nalatigheid om gevolg te geven aan de oproepingen in het kader van zijn eerste en derde verzoeken getuigt van een gebrek aan interesse in zijn hoofde die niet verenigbaar is met een nood aan de door hem verzochte internationale bescherming.

Het verzoekschrift onderneemt niet de minste concrete poging om de pertinente en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing op basis waarvan genoegzaam blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten en zijn vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Somalië omwille van zijn westerse levensstijl, te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij geheel in gebreke blijft. De motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker geen vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade op grond van deze feiten aannemelijk maakt, blijkt duidelijk uit de stukken in het administratief dossier. Deze motivering is duidelijk en wordt niet dienstig weerlegd, zodat deze onverminderd gehandhaafd blijft.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat geen rekening werd gehouden met zijn hepatitis C, doch de Raad benadrukt dat verzoekers gezondheidstoestand in België op zich geen verband houdt met de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent nog dat hij omwille van zijn laaggeschooldheid, ernstige psychische problemen en verslavingsproblematiek niet in staat is om eigen inkomsten te verwerven en hierdoor geen toegang zal krijgen tot gepaste zorg. Hij toont echter niet aan dat hem omwille van één van de redenen die verband houden met het Vluchtelingenverdrag, noch omwille van enige andere reden die betrekking heeft op zijn persoon, een medische behandeling zou worden ontzegd in zijn land van herkomst.

Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Er zijn meerdere elementen die afbreuk doen de algemene geloofwaardigheid van uw verzoek en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Om te beginnen voldeed u niet aan deze medewerkingsplicht in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming toen u geen gevolg gaf aan de oproeping tot het persoonlijk onderhoud op het CGVS en evenmin een rechtvaardiging meedeelde voor uw afwezigheid. Hierdoor maakte u het voor het CGVS onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. Bovendien gaf uw gedrag blijk van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure, wat niet alleen onverenigbaar is met uw plicht als verzoeker om internationale bescherming maar ook met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. Het CGVS peilde naar uw motieven achter uw gebrek aan medewerking. U geeft aan dat u de uitnodigingsbrief voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS nooit ontving omdat u niet langer in het opvangcentrum woonde. U was namelijk uw opvangplaats kwijtgespeeld, kwam op straat terecht en ging vervolgens naar Duitsland (CGVS, p. 15). Uit de Eurodacgegevens toegevoegd aan het administratieve dossier van uw derde verzoek blijkt inderdaad dat u al in april 2017 in Duitsland werdesignaleerd en dit amper enkele maanden na uw

aankomst in België en aanmelding van uw verzoek om internationale bescherming (zie administratie dossier). Het gegeven dat u geen opvangplaats meer had in België, is hoe dan ook onvoldoende ter verantwoording voor uw gebrek aan medewerking. Gevraagd waarom u geen contact opnam met het CGVS of uw advocaat zodat u uw procedure alsnog had kunnen waarborgen België, stelt u dat u niet vertrouwd was met het land, de advocaat niet kende en een vriend u voorstelde naar Duitsland te gaan omdat u daar opvang en 300 euro zou krijgen (CGVS, p. 15). Als u werkelijk uw asielprocedure had willen doorlopen, had u op zijn minst contact kunnen zoeken met uw advocaat vooraleer de beslissing te nemen België te verlaten zodat hij uw dossier bij het CGVS kon opvolgen en u kon inlichten wanneer u op het CGVS werd verwacht. Dat u dit niet deed en kennelijk geen andere pogingen ondernam om alsnog een opvangplaats te verkrijgen in België en/of uw onderhoud op het CGVS niet te mislopen, toont een algehele desinteresse in het welslagen van de procedure met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming in België. Aan uw derde verzoek, waarbij de DVZ u oproep op 19 maart 2021, gaf u trouwens ook geen gevolg. Deze vaststellingen doen in ernstigste mate afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Daarnaast stelt het CGVS ook vast dat uw verklaringen in uw opeenvolgende verzoeken over uw identiteit, activiteiten, uw familieleden, uw verblijfplaatsen voor uw komst naar Europe en de redenen van uw vertrek niet eensluidend zijn en op sommige vlakken zelfs volledig tegenstrijdig. Opvallend daarbij is dat uw verklaringen in uw tweede verzoek grondig verschillen van deze in uw eerste en vierde verzoek, die op het vluchtrelaas na grotendeels overeenkomen. U legt immers geheel andere verklaringen af over uw identiteit, met name uw naam, geboortedatum en vroegere verblijfplaatsen; over uw familieleden, met name de overlijdensdatum van uw vader, de clan van uw echtgenote en de verblijfplaats van uw moeder (cf. supra). Als asielmotieven verwijst u onder andere naar de problemen die u in uw eerste verzoek hebt uiteengezet zonder daar nog bijkomende verklaringen over af te leggen. Hoewel u naar de problemen verwijst uit uw eerste verzoek, geeft u nergens in uw tweede verzoek ook maar enige verklaring voor de vele wijzigingen die u aanbrengt op vlak van uw identiteit, uw verblijfplaatsen en familieleden. Wat uw verblijfplaatsen betreft, stelde u in uw tweede verzoek dat u tussen 2010 en 2013 in een vluchtelingen Kenia had gewoond. Wanneer het CGVS u hiermee confronteert, ontkent u dit en doet u dit af als een fout van de vertaler. Geconfronteerd met uw verklaringen over uw vader en uw vrouw in uw tweede verzoek, suggereert u dat u dronken was ten tijde van het interview en dat er zelfs een keer een interview werd verzet omdat u dronken was (CGVS, p. 23). Het is vrij onwaarschijnlijk dat u dronken was tijdens het interview op 9 januari 2019 omdat u toen al verbleef in de gevangenis Leuven-Hulp sinds 24 november 2018. Uw verklaringen kunnen de grote onderlinge verschillen dus niet uitklaren. Het gegeven dat u zich bij de DVZ in eerste instantie aanmeldde onder een andere naam en geboortedatum, wijst er in ieder geval sterk op dat u de asielinstanties trachtte te misleiden. Hoewel het gegeven dat u bijzonder afwijkende verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient een dergelijke handelwijze in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek. Dit brengt bijkomende eisen met zich mee betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

Zoals eerder gesteld stemmen uw verklaringen over uw vluchtrelaas in uw eerste en vierde verzoek grotendeels overeen. Toch zijn er ook enkele significante verschillen en tegenstrijdigheden op te merken in uw opeenvolgende versies. Zo stelt u in uw eerste verzoek dat Al-Shabaab uw vader doodde in 2014 en ze u vanaf 2015 wilden rekruteren en u een laatste keer in 2016 ermee dreigden u te doden, waarna u onderdook bij uw tante in Huriwa. In uw vierde verzoek situeert u de moord op uw vader en de daaropvolgende bedreigingen in 2016, in een tijdspanne van drie maanden waarbij de eerste oproep van Al-Shabaab aan uw adres een maand na de dood van uw vader volgende en u vervolgens gedurende een periode van ongeveer twee maanden op regelmatige tijdstippen oproepen van Al-Shabaab kreeg. Ook stelde u in uw eerste verzoek dat u na de laatste oproep van Al-Shabaab onderdook bij uw tante, maar in uw vierde verzoek stelt u nergens te hebben ondergedoken. U beweert zelfs, in tegenstelling tot wat uw verklaringen van uw eerste verzoek te lezen staat dat u enkel de laatste keer met de dood was bedreigd, dat u telkens bedreigd werd dat ze u zouden komen zoeken en u doden (CGVS, p. 19). Op het moment van de inval was u gaan kijken naar het voetbal in een ander huis, maar dit lijkt veeleer toevallig te zijn dan een bewuste beschermingsmaatregel. U stelt immers dat u zichzelf als een vogel voor de kat zag vanaf het moment dat Al-Shabaab u begon te bedreigen. Gevraagd naar de reden achter uw passieve houding of het feit dat u niet onderdook, vertelt u dat u ontmoedigd was en amper een nacht zonder uw moeder en vrouw kon doorbrengen (CGVS, p. 19-20). Toch zou van iemand die zijn vader voor zijn ogen vermoord zag worden, niet worden gedacht dat hij zomaar hetzelfde lot wil ondergaan. Het is zelfs niet onredelijk om van u te verwachten dat u alles in het werk zou stellen om niet ten prooi te vallen aan de groepering (CGVS, p. 19-20). Het feit dat u hoegenaamd geen veiligheidsmaatregelen nam, is dan ook bijzonder onwaarschijnlijk en draagt bij aan de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Een volgend verschil betreft de feiten die zich afspeelden na uw vertrek uit Mogadishu. U verklaart namelijk dat u in Dhobley in een hotel werd aangevallen door vermoedelijke Al-Shabaableden die u viseerden en ook dat u in het vluchtelingkamp opnieuw bedreigingen kreeg van Al-Shabaab. Van deze laatste elementen vermeldde u niets in uw verklaringen van uw eerste verzoek. Het is overigens weinig waarschijnlijk dat Al-Shabaab iemand zou viseren zonder er zeker van te zijn dat ze de juiste persoon te pakken hebben. Dat is in ieder geval wat uit uw verklaringen over het incident in Dhobley naar voren komt. Al-Shabaab vraagt immers aan u wie u bent en laat u met rust wanneer u blijft ontkennen dat u niet de persoon bent die ze zoeken (CGVS, p. 20-21). Bijkomend kan ok de bedenking gemaakt worden waarom Al-Shabaab u in elkaar zou slaan en niet doden of meenemen, indien ze u viseerden of indien ze u ervan verdachten de persoon te zijn die ze zochten. Een laatste verschil betreffen uw verklaringen over het lot van uw vrouw. In uw eerste verzoek verklaarde u dat Al-Shabaab haar meenam omdat u er niet was, toen ze uw huis in Mogadishu binnenvielen na hun laatste bedreiging. In uw vierde verzoek geeft opnieuw een andere versie van de feiten. U stelt nu dat uw vrouw die samen met u en uw moeder, broers en zussen, meereisde naar Kenia, en die na uw vertrek uit Kenia terugkeerde naar Somalië omwille van haar zieke moeder, onderweg gekidnapt werd door Al-Shabaab en tot eind vorig jaar in gevangenschap leefde bij een Al-Shabaablid. U bevond zich in Turkije toen de kidnapping plaatsvond (CGVS, p. 10, 22-23). Al deze verschillen en bijkomende bedenkingen ondermijnen in sterke mate de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Behalve uw aangehaalde problemen met Al-Shabaab, vreest u bij terugkeer deze groepering én uw familieleden omwille van uw levenswandel en levensstijl in Europa. Zo verklaart u de islam te hebben afgezworen en agnosticus te zijn geworden, alcohol te drinken en uw oor te hebben gepiercet waardoor u als homoseksueel vreest te worden gepercipieerd (CGVS, p. 24, 27, 29). U beweert dat uw familie in Somalië op de hoogte werd gebracht door andere Somaliërs over uw geloofsafval en alcoholgebruik maar ook foto's van u doorstuurden van toen u een oorbel en halsketting droeg. Ook postte u per ongeluk foto's van u samen met de in christelijke gewaad gehulde priester van Turnhout, waarop clanleden commentaren gaven en u als ongelovige bestempelden. Als gevolg hiervan hebt u sinds enkele maanden geen contact meer met uw moeder en in 2018 hebt u doodsb bedreigingen gekregen van uw neven, die zowel bij Al-Shabaab als bij het Somalische leger aangesloten zijn. Het is overigens de eerste keer dat u laat vallen dat u neven hebt bij Al-Shabaab. Uw neef Ali stuurde u drie berichten met doodsb bedreigingen en video's waarin mensen werden neergeschoten. Andere neven belden u op om u te laten weten dat ze u zouden doden als u hen onder ogen kwam. U deed uiteindelijk uw telefoon van de hand, ook omdat u meer en meer begon te drinken al ontkent u alcoholverslaafd te zijn geweest (CGVS, p. 13-15, 24, 27-28). U kunt geen begin van bewijs voorleggen van deze bedreigingen of de foto's die u postte op Facebook en de commentaren daarop. U gebruikt uw Facebookaccount al 2 à 3 jaren niet meer en kunt zich de naam ervan niet meer herinneren, beweert u. Ook de naam van de kerk in Turnhout en de priester, die u opving, eten gaf en u over het christendom vertelde, kent u niet meer. Dat alles maakt dat uw verklaringen bijzonder vaag zijn en alle schijn weg hebben van blote beweringen. Waar u in uw tweede verzoek nog verklaarde te zijn bekeerd tot het christendom, stelt u nu dat u in geen enkele religie meer gelooft en niet weet of u zelfs nog in een god gelooft. U beweert wel bekeerd te zijn geweest, maar deze bekering kan niet als een werkelijke bekering worden geïnterpreteerd gezien uw verklaringen daarover. U stelt namelijk dat u voornamelijk naar de kerk in Turnhout toe ging om er voedselhulp te verkrijgen en tegelijkertijd kreeg u uitleg over het christendom. Het is niet zo dat u uit interesse voor het christendom naar de kerk ging, laat u verstaan. U wilde er in feite niets over te weten komen (CGVS, p. 26). Tegen uw moeder bleef u wel altijd volhouden dat u moslim was (CGVS, p. 24). Anderzijds blijkt wel dat uw tante van moederszijde in Mogadishu en uw echtgenote op de hoogte zijn van de veranderingen in uw leven en deze niet afkeuren. Uw tante hielp u trouwens met de verkoop van uw ouderlijk huis om geld bij elkaar te sprokkelen voor de vrijlating van uw vrouw en haar reis naar Turkije. Met beiden was u tot voor uw laatste detentie nog steeds in contact (CGVS, p. 10-12). Dit alleen al toont aan dat uw tante aan uw zijde stond. Tevens meldt u nergens dat er bij deze verkoop van het huis problemen zouden zijn ontstaan met uw familie van vaderskant. Indien uw neven u werkelijk slecht gezind waren of u hadden willen verstoten, dan zou men kunnen veronderstellen dat ze deze verkoop wilden voorkomen of dat ze zelfs uw ouderlijk huis hadden ingenomen.

U slaagt er niet in uw vrees voor vervolging concreet aannemelijk te maken. U brengt geen concrete elementen aan of zelfs enig begin van bewijs waaruit blijkt waar, wanneer, door wie, waarom en in welke omstandigheden u in uw land van herkomst als verwesterd, ongelovig, homoseksueel of als persoon van amoreel gedrag zal worden gepercipieerd, laat staan dat u hierom zal worden gevisieerd of vervolgd. In de op het CGVS beschikbare bronnen werden overigens geen informatie of aanwijzingen gevonden waaruit blijkt dat het hebben van een gepiercet oor (zonder het dragen van een oorbel) aanstootgevend wordt geacht voor mannen of geassocieerd wordt met homoseksualiteit in Somalië.

Het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België volstaat niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Wat betreft de beperkingen die zijn gebaseerd op islamitische normen en waarden en algemene in Somalië geldende (rechts)regels (bv. kledij, kapsel, oorbel, tatoeage ...), moet worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De vrijheid van meningsuiting alsook de eerbiediging van het privéleven moet/ kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. In dit kader kan worden opgemerkt dat het loutere feit dat u zich in uw land van herkomst in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties, zoals het volgen van een aantal aldaar gangbare kledingvoorschriften en het zich onthouden van bepaalde activiteiten en vrijetijdsbesteding, onvoldoende ernstig is om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het loutere gegeven dat u zich in Somalië (buitenshuis) zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur, vormt op zich geen 'vervolging' in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke gevraagde aanpassingen van uwentwege maken op zich geen inbreuk uit op uw fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Waar aangenomen kan worden dat u zich bij een terugkeer naar uw land en regio van herkomst ingevolge uw afwezigheid uit de regio en de verschillen tussen de dominante cultuur en de Belgische maatschappij, net als eenieder die na enige tijd afwezigheid naar zijn land van herkomst terugkeert of die verhuist naar een ander land, initieel mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zou kennen, dient derhalve te worden opgemerkt dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot verklaart u aan hepatitis te lijden, een ziekte waarvoor u in uw land van herkomst geen medicatie kan verkrijgen. Ter staving legt u een medisch attest voor waaruit blijkt dat u positief hebt getest op hepatitis C. Voor de beoordeling van de situatie waarin u bij terugkeer naar Somalië dreigt terecht te komen als gevolg van uw medische problemen, moet erop worden gewezen dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen."

Gelet op het voorgaande, zijn de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet vervuld.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu dient vastgesteld dat verzoeker verklaart afkomstig zijn van Mogadishu, zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker doet uitschijnen, wordt *in casu* aldus geen toepassing gemaakt van het concept van een intern vestigingsalternatief naar de stad Mogadishu.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. In zoverre hij in zijn verzoekschrift verwijst naar het standpunt in de UNHCR "*Position on Returns to South and Central Somalia (Update I)*" van mei 2016, merkt de Raad op dat rekening werd gehouden met deze informatie in de bestreden beslissing. Verzoeker toont met zijn verweer niet aan dat de commissaris-generaal verkeerde conclusies heeft getrokken uit deze informatie.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoeker voert aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn kwetsbaar profiel en meent dat zijn persoonlijke omstandigheden ertoe leiden dat hij een verhoogd risico heeft om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Mogadishu plaatsvindt.

Verzoekers bewering dat hij een alleenstaande jongeman is zonder sociaal netwerk in Mogadishu, wordt niet aangenomen. Uit de motivering in de bestreden beslissing blijkt immers genoegzaam dat verzoeker de moord op zijn vader en de problemen van zijn echtgenote met Al-Shabaab niet aannemelijk maakt en er in het algemeen geen geloof kan worden gehecht aan de ingeroepen vervolgingsfeiten. Dit ondermijnt dan ook verzoekers bewering dat zijn gezin Mogadishu zou zijn ontvlucht omwille van deze problemen. Uit de vaststellingen in de bestreden beslissing blijkt tevens dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu vervolging vreest van zijn neven alsook dat hij op steun kan rekenen van zijn tante en diens echtgenoot. Evenmin kan geloof worden gehecht aan het voorgehouden profiel van laaggeschoolde jongeman zonder noemenswaardige professionele ervaringen. Uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij tot het middelbaar naar school is geweest (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 6), dat hij Somalisch, Engels en een beetje Arabisch spreekt (*Ibid.*) en dat hij in Somalië gedurende vijf jaar gewerkt heeft als chauffeur (*Ibid.*, p. 6-7). Verzoeker verwijst voorts naar zijn beweerde, doch niet aangetoonde verslavingsproblematiek en de mentale problemen die hij hierdoor zou hebben ontwikkeld en naar het feit dat hij hepatitis C heeft, hetgeen hij staft aan de hand van een medisch attest. Hij toont echter niet *in concreto* aan dat zijn socio-economische situatie of zijn gezondheidstoestand dermate is dat hij hierdoor een hoger risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld dat in de stad Mogadishu plaatsvindt, temeer nu hij voldoende bekendheid bezit met

de stad en er kan worden aangenomen dat hij over een netwerk beschikt waarop hij zich beroepen kan voor steun en bescherming. Blote beweringen daargelaten, laat verzoeker met dit verweer na om het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de stad Mogadishu om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij bevestigd diende te worden over zijn clan en de mogelijke impact ervan op een veilige terugkeer naar Mogadishu, merkt de Raad op dat uit de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van Cedoca van 29 juni 2021 blijkt dat clanaffiliatie niet beschermt tegen toevallig of willekeurig geweld, nog daargelaten het feit dat dit aspect van een relaas wordt beoordeeld in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dus niet aan dat hij omwille van het behoren tot een bepaalde clan een groter risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Mogadishu plaatsvindt.

Met verzoekers verwijzing naar zijn problemen in België toont verzoeker evenmin aan dat hij een groter risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in de stad Mogadishu plaatsvindt.

Hij voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP